

Ionopsis utricularioides (Sw.) Ldl. **Syn. I. paniculata Ldl.**

Vindplaats:

Het geslacht *Ionopsis* omvat slechts 4 soorten en heeft een enorm verspreidingsgebied van Zuid-Florida, Mexico, enkele Midden-Amerikaanse staten, verder Venezuela, zelfs op de Galapagos eilanden, Colombia, de Guyana's (dus ook Suriname), Brazilië en Paraguay. Ook onze *I. utricularioides* komt in de warme streken van hetzelfde gebied voor.

Omschrijving:

Een epifiet, die vooral op dunne takjes van struiken groeit. De pseudobulben zijn zo klein, dat ze geheel door de schutbladeren verborgen zitten en vrijwel rudimentair zijn. De plant heeft een sympodiale groei, dus met wortelstok. Elke scheut heeft 4-6 stugge, langwerpige bladeren met scherpe punt, tot 12 cm lang en 1 á 1½ cm breed. Het blad is donkergroen tot purpergroen, vooral als het plantje voldoende zonlicht krijgt.

De bloemstengels verschijnen meestal in de winter of in het voorjaar uit de oksels van de grootste bladeren. Soms zijn er 3 á 4 stengels per scheut. Deze zijn heel dun en sterk vertakt en kunnen een lengte van 30 tot 40 cm bereiken.

De pluimvormige bloeiwijze bestaat uit talrijke bloemetjes. De petalen en sepalen zijn naar verhouding heel klein en de hartvormige lip is eigenlijk het meest opvallend. De grootte van de afzonderlijke bloemetjes kan sterk variëren van 1 tot 1¾ cm, terwijl er ook een grote variatie is in de kleur; van zuiver wit naar wit met rose streepjes tot rose met donkerpaarse adering en een donkerpaars vlekje aan de basis van de lip. Aan de plant blijven de bloemetjes soms wel 8 weken houdbaar.

tekening: J. J. Vermeulen

Cultuur:

Een plant, die zich het beste thuis voelt in een warme- tot warmgematigde omgeving op een zeer lichte plaats, dicht bij het glas van de kas.

Behalve de noodzakelijke hoge relatieve vochtigheid van de lucht moet de plant alleen voor de felste zomerzon afgeschermd worden.

Bij potcultuur gebruikt men kleine stenen potjes met uitsluitend osmunda of goed gezeefde dicksonia en men moet dan om de 2 jaar verpotten met vers materiaal. Beter nog is deze plant te kweken op een mexifern- of dicksoniablokje of op een takje van acacia- of iepenhout. Van belang is dat de plant na het gieten snel opdroogt; dus bij gebruik van mexifern of dicksoniablok snijdt men hiervan een reep van ca. 2 bij 3 cm dik, met een lengte van 20 cm. Bij het opbinden moet de plant vooral stevig vastzitten met een plukje veenmos in de omgeving van de wortels om nieuwe wortelgroei te bevorderen.

Er is geen duidelijke rusttijd. Alleen na de bloei enkele weken het gieten erg verminderen totdat de nieuwe scheuten zich vormen en nieuwe wortels gaan maken.

Gieten moet alleen gebeuren als de plant is opgedroogd dus afhankelijk van het weer; op hete zomer-dagen vrij veel, maar bij bedekte lucht, als er weinig verdamping is, heel spaarzaam gieten.

Sommige amateurs hebben goede resultaten met het geven van vloeibare mest het gehele jaar door, maar dan in zeer geringe concentratie van $\pm 1/10$ van de normale.

Kamerkweek kan redelijk goed bij een zuid-of zuidoosstraam mits er maar voor voldoende luchtvochtigheid gezorgd kan worden door middel van verdamping van water in de directe omgeving en bijv. tussen andere planten.

N.B. Indien men een importplant van *Lonopsis* ontvangt die nog stevig op een stuk tak zit, is het raadzaam dit stuk er niet af te halen maar gewoon mee op te binden.

juni 1977